

Zaaknr: 102466

Inzake: Wijziging diverse Codes

Aanwezig namens de Raad van Bestuur Nederlandse Mededingingsautoriteit ('de Raad'):

Dhr. Buitelaar Directie Toezicht Energie, cluster Consumentenmarkt, voorzitter
Mevr. Holtslag Directie Toezicht Energie, cluster Netbedrijven, lid hoorcommissie
Dhr. Sari Directie Toezicht Energie, cluster Netbedrijven, lid hoorcommissie

Sprekers:

Dhr. Ceelie namens Ceelie Energie, alsmede namens het Ministerie van Defensie, De Nederlandsche Bank, de Vereniging van Nederlandse Koel- en Vrieshuizen en de Vereniging van Foliefabrikanten ('Ceelie Energie')

Dhr. Janssen namens EnergieNed, sectie Netbeheerders ('EnergieNed/N')

Verslag:

Mevr. Van Splunter Bajol Tekst & Interpretatie i.o.v. Verslagdienst NMa

De voorzitter opent de hoorzitting die op basis van afdeling 3.4 Algemene wet bestuursrecht ('Awb') is georganiseerd. Aan de orde is het voorstel van de gezamenlijke netbeheerders elektriciteit tot wijziging van de voorwaarden ex art. 31 lid 1 Elektriciteitswet 1998 ('E-wet '98'), meer in het bijzonder een aantal wijzigingen in de MeetCode en een aantal wijzigingen in andere Codes. Doel van de zitting is betrokkenen in de gelegenheid te stellen hun zienswijze op het voorstel mee te delen. Waar nodig zal de hoorcommissie vragen ter verduidelijking stellen.

Hij stelt de leden van de hoorcommissie voor.

Hij schetst de gang van zaken ter zitting.

Van de zitting wordt een verslag gemaakt, dat betrokkenen zal worden toegezonden. Commentaar op de redactie van het verslag leidt niet tot wijziging ervan, doch wordt toegevoegd aan het dossier. Hij nodigt Ceelie Energie ('Ceelie Energie') uit haar visie op het voorstel te geven.

Dhr. Ceelie deelt mee dat hij het Ministerie van Defensie, De Nederlandsche Bank, de leden van de Vereniging van Nederlandse Koel- en Vrieshuizen, en de leden van de Vereniging van Foliefabrikanten vertegenwoordigt. De opdrachtgevers van Ceelie Energie hebben in totaal zo'n driehonderd aansluitingen op het MS-distributienet.

Het bezwaar tegen de voorliggende wijziging is niet gericht tegen de redactionele wijzigingen, maar tegen het vervangen van de term 'gecontracteerd vermogen' door de term 'gecontracteerde aansluitcapaciteit'. Daartegen bestaan drie hoofdbezwaren.

Ten eerste is in de aansluit- en transportovereenkomsten die de netbeheerders hebben afgesloten met klanten – in de terminologie van DTe en partijen afnemers of aangeslotenen – in veel gevallen niet de gecontracteerde aansluitcapaciteit opgenomen. Dat is een omissie. Bij nadere beschouwing van de overeenkomsten blijkt dat er grote fouten in zitten. De netbeheerders gebruiken niet dezelfde terminologie als de DTe, hetgeen voor de klanten erg verwarrend is. Eigenlijk zouden deze overeenkomsten opnieuw moeten worden geredigeerd en afgesloten. Hiertegen hebben de klanten bezwaar, want op dergelijke administratieve lasten zitten ze niet te wachten.

Ten tweede zal als de gecontracteerde aansluitcapaciteit niet is opgenomen in de overeenkomst, in veel gevallen de maximumwaarde van het netvlak worden gehanteerd. Na het overdrachtpunt staat bijvoorbeeld een transformator die 800 kVA groot is, maar de maximum aansluitcapaciteit is 2000 kVA. Dan zou door deze wijziging de meetinstallatie moeten worden aangepast. Dat betekent dubbele uitvoering, in sommige gevallen zelfs een hogere kwaliteitsklasse, terwijl er technisch gezien niet meer capaciteit door de kabel kan, omdat na het overdrachtpunt een trafo zit die kleiner is dan 1 MW. Dat betekent dat klanten onnodig op kosten worden gejaagd. Een voorbeeld. In Den Haag ligt een mooie tramtunnel waar ditzelfde heeft gespeeld: er zit een trafo van 400 kVA met een dubbele meetinrichting. Dat is de grootste onzin. Bouwkundig kan er niet meer capaciteit bij.

Het derde bezwaar grijpt terug op twee zaken die Ceelie Energie al in 2003 en 2004 de aandacht van de DTe heeft gebracht, in zaaknummers 100054-1-2. Bij aansluitingen die bestaan uit meerdere verbindingen met het net, wordt het zojuist genoemde tweede bezwaar nog eens extra versterkt. Dan ontstaan heel vreemde situaties met ongelooflijke hoeveelheden meters die niet het doel dienen waarvoor bijvoorbeeld de dubbele meetinrichting in de MeetCode is opgenomen. Dan is het ook niet redelijk om dat te eisen.

De voorliggende wijziging gaat mank op de genoemde punten. Als het voorstel op deze manier wordt vastgesteld zal Ceelie Energie ook bezwaar aantekenen. Ter illustratie van de genoemde bezwaren is een aantal voorbeelden beschikbaar.

De voorzitter dankt de heer Ceelie voor zijn toelichting. De voorbeelden zullen sowieso helpen bij het begrip van de zienswijze van Ceelie Energie. Hij nodigt EnergieNed/N uit om te reageren.

Dhr. Janssen zal eerst reageren op de bezwaren van Ceelie Energie; als tweede punt zal hij enkele via de wandelgangen vernomen opmerkingen over het voorstel aan de orde stellen. Als EnergieNed/N twee maanden eerder over deze informatie had beschikt, zouden ze in het voorstel zijn verwerkt. Formeel is dit niet de plaats om dergelijke punten in te brengen, maar uit praktisch oogpunt worden ze toch aan de orde gesteld.

Voorafgaand aan de hoorzitting heeft EnergieNed/N contact gehad met Ceelie Energie, waarna een en ander is geverifieerd bij de netbeheerders. De definities blijken een storend probleem te zijn. De netbeheerders hebben bevestigd dat in heel veel aansluit- en transportovereenkomsten ofwel andere begrippen worden gebruikt, ofwel dezelfde begrippen in een andere betekenis, soms zelfs binnen één contract – Ceelie Energie heeft daarvan voorbeelden. Dit is dus inderdaad een punt. Iedereen is het ermee eens dat een wijziging van de Codes niet moeten worden aangegrepen om over contracten te gaan heronderhandelen. Daarop zitten de klanten niet te wachten, maar de netbeheerders net zomin. Weliswaar gaat het alleen om de grootverbruikers, maar dat zijn er nog altijd enige tienduizenden in Nederland. Aan de andere kant, als er niets aan wordt gedaan, dan blijft het begripsgebruik binnen de MeetCode inconsistent. De achterliggende gedachte is in het voorstel uiteen gezet. Op dit moment worden de begrippen 'capaciteit', 'vermogen', 'aansluitcapaciteit', 'transportcapaciteit', 'transportvermogen' in de MeetCode niet erg logisch en dwars door elkaar heen gebruikt.

Als de MeetCode letterlijk zou worden genomen, zou de meetinrichting op dit moment moeten worden gedimensioneerd op het gecontracteerde transportvermogen. Dat is een waarde die bij wijze van spreken jaarlijks kan variëren. Er staat nog net niet dat het de kW max is, die pas achteraf wordt vastgesteld. Wat er nu staat is inhoudelijk in feite onzin. EnergieNed/N is ook van mening dat de huidige formulering niet moet worden gehandhaafd. De meetinrichting wordt niet op het transportvermogen gedimensioneerd, maar op de grootte van de aansluiting. EnergieNed/N is het met Ceelie Energie eens dat dit niet de grootte van de aansluiting is gezien vanuit het net. Dan zou sprake zijn van de maximale capaciteit binnen de categorie. In het voorbeeld van de tramtunnel zou dat zijn tussen 300 kVA tot 3000 kVA. De netbeheerder moet ervoor zorgen dat zo'n aansluiting vanuit het net gezien geschikt is voor de maximale capaciteit, zodat als er ooit een andere klant komt die meer capaciteit nodig heeft, dat ook kan. Dat betekent alleen niet dat je daar in de regelgeving nu al rekening mee moet gaan houden. Als de tramtunnel 400 kVA nodig heeft, hoeft er geen dubbele meter te zitten en hoeft dat geen nauwkeurige meter te zijn. Dat komt pas na de 1 respectievelijk 2 MW.

De aansluitcapaciteit waarop de meter wordt gedimensioneerd, is de door de klant gewenste en uiteindelijk gerealiseerde aansluitcapaciteit, die hooguit naar boven wordt afgerond omdat er diverse soorten trafo's zijn. In het voorbeeld van de tramtunnel zou dat 400 kVA zijn, en niet de bovengrens van de categorie 3000 kVA. In het Haagse lijkt te zijn gezegd: 'De categorie loopt van 300 tot 3000 kVA – in het geval van Eneco tot 2400 kVA – de bovengrens ligt dus boven de 1 en boven de 2 MVA, daarom moet de meetinstallatie zowel extra nauwkeurig zijn, als dubbel uitgevoerd'. Dat is niet de bedoeling. Als de netbeheerder dat toch doet om te voorkomen dat hij in de toekomst investeringen moet gaan doen, dan is dat zijn eigen keuze. In principe moet de netbeheerder aansluiten op de gewenste aansluitcapaciteit. Als de klant een waarde vraagt die niet bestaat, wordt natuurlijk de naast hogere gekozen.

De voorzitter heeft uit de stukken begrepen dat er ook een discussie is over de fysieke aansluitcapaciteit en de gecontracteerde aansluitcapaciteit. Is dit hetzelfde probleem?

Dhr. Janssen antwoordt dat de fysieke aansluitcapaciteit in theorie nog weer hoger kan zijn, maar dat is in deze discussie niet echt een probleem.

Dhr. Ceelie is daarentegen van mening dat hier wel een probleem speelt. Voor het gemak wordt dit geïllustreerd met het voorbeeld van de tramtunnel. Deze is aangesloten met een aansluiting die 2400 kVA groot is en er zit een transformator van 400 kVA. Fysiek kan er op dit moment nooit meer dan 400 kVA over het overdrachtpunt lopen, omdat de trafo niet groter is. Het kan best zijn dat dezelfde klant er een reserveaansluiting van 400 kVA naast wil hebben, maar er geen trafo neerzet. De gewenste capaciteit zou dan 800 kVA zijn, maar de fysieke capaciteit 400 kVA.

De voorzitter vraagt of de fysieke capaciteit ook 2400 kVA kan zijn.

Dhr. Ceelie antwoordt dat dit vanuit de netbeheerder gereedeneerd het geval kan zijn, maar vanuit de klant gezien is dat absoluut niet het geval.

Dhr. Janssen zet de vier begrippen op een rijtje. Te onderscheiden zijn de fysieke capaciteit, de door de klant gewenste en uiteindelijk gecontracteerde capaciteit, het gecontracteerde transportvermogen en de kW max. Bij kleinverbruikers komt dit bij wijze van spreken neer op allemaal hetzelfde getal en speelt het probleem niet. Dan gaat men uit van de doorlaatwaarde in de meterkast. Bij grootverbruikers zijn die getallen meestal allemaal verschillend, waarbij de waarden in de genoemde volgorde aflopen. Er kan aan de vier begrippen ook een tijdsdomein worden gegeven. De kW max kan iedere dag anders zijn, eens in de maand wordt dan gezegd: 'Dit was de kW max de afgelopen maand'. Het gecontracteerde transportvermogen heeft een tijdsdomein van ongeveer een jaar. Aan het eind van het jaar wordt dan gezegd: 'Hé, hij is het afgelopen jaar overschreden, we gaan hem aanpassen, of we laten hem zo, als dat niet nodig is'.

Dhr. Ceelie vult aan dat de TarievenCode ook de mogelijkheid geeft dat eens in de twaalf maanden te doen. Dat is gebonden aan twaalf kalendermaanden.

Dhr. Janssen vervolgt dat het bij de gecontracteerde aansluitcapaciteit om de middellange termijn gaat, de termijn waarop de klant de aansluiting op een bepaalde manier wil gebruiken. De klant gaat niet ieder jaar nieuwe trafo's neerzetten. Bij de fysieke aansluitcapaciteit gaat het om de heel lange termijn. Een klant kan een grotere aansluiting vragen dan hij op dit moment nodig heeft. Hij zet bijvoorbeeld nu één trafo neer en misschien zet hij er over tien jaar een tweede bij, maar hij vraagt de netbeheerder wel er nu alvast rekening mee te houden dat als alles goed gaat, hij over tien jaar een tweede nodig heeft.

Met de gecontracteerde aansluitcapaciteit wordt het op één na hoogste begrip bedoeld, dat wat de klant nu wil contracteren voor de middellange termijn.

Dhr. Sari vraagt of dat overeenkomt met de aansluiting die de klant wenst op basis van de TarievenCode. Een klant vraagt een eenmalige aansluiting op 1 MVA, die dan wordt gerealiseerd.

Dhr. Janssen wijst erop dat dit de oorzaak is van de genoemde problemen: de TarievenCode denkt in categorieën, zoals is te zien in de tabel in hoofdstuk 2. De toezichthouder heeft ooit tegen de netbeheerders gezegd, dat als deze in een categorie een aansluiting maakt, hij ervoor moet zorgen dat die aansluiting alles kan wat binnen de categorie moet kunnen. Met andere woorden, als de klant vraagt om een aansluiting in de categorie 300-3000 kVA, zoals in het voorbeeld van de tramtunnel, dan moet de netbeheerder leveren wat de klant vraagt, te weten de 400 kVA van de tunnel, maar aan de netzijde moet de aansluiting zodanig worden gedimensioneerd, dat de aansluiting ook het maximum van de categorie, 3000 kVA aankan. Daarom kan het begrip uit de TarievenCode niet worden gehanteerd. Dan gaat het mis, zoals in het voorbeeld met de tunnel. Netzijdig moet de aansluiting 3000 kVA groot zijn, aan de kant van de aansluiting moet deze zo groot zijn als de klant vraagt.

Dhr. Sari brengt het onderscheid ter sprake dat in de tariefbladen wordt gemaakt tussen de transportdiensten en de aansluittarieven. Voor de transportdeelmarkten is er inderdaad een bandbreedte per deelmarkt. Voor de eenmalige aansluitingen is er ook een bandbreedte, die echter is bedoeld om een en hetzelfde tarief vast te stellen bijvoorbeeld voor de verschillende capaciteiten binnen de categorie 1-3 MVA, vanwege de administratieve lasten. Een afnemer kiest echter voor een concrete waarde, 1 MVA, of 1,5 MVA of 2 MVA.

Dhr. Ceelie onderbreekt dat die keuze niet in de tariefbladen staat. Het is gewoon 300 kV tot 3 MVA, waarvoor één aansluittarief geldt.

Dhr. Sari vervolgt dat er inderdaad één tarief staat voor een marge aan aansluitcapaciteiten. Een afnemer vraagt echter niet om een marge, maar om een specifieke aansluitcapaciteit.

Dhr. Janssen beaamt dat dit inderdaad het probleem is. Bij verwijzing naar hoofdstuk 2 van de TarievenCode, de aansluittarieven, zegt de netbeheerder dat hij ooit van DTe de opdracht heeft gekregen om de aansluiting zodanig te maken dat de grootste waarde in de categorie erdoor kan, ook al vraagt de klant dit niet. Dat heeft gestaan in het Toetsingskader Aansluittarieven, dat uiteindelijk is vervangen door de bijlage A TarievenCode, die een stuk is ingedikt. Het staat er niet meer letterlijk in, maar de werkwijze is er in 1998, 1999 nogal nadrukkelijk ingestampt door DTe, omdat er anders ook netbeheerders waren die zeiden: 'Je krijgt nu een aansluiting van 400 kW en als je morgen komt om 450 kW, dan ga je opnieuw lappen, want die is groter'. De DTe heeft indertijd gezegd: 'Netbeheerders, wees eens proactief: binnen die categorie moet alles kunnen'. Sommige netbeheerders stellen dus dat als zij moeten uitgaan van de in hoofdstuk 2 van de TarievenCode genoemde categorieën en rekening moeten houden met de grootst mogelijke genoemde waarde die kan optreden, zij de aansluiting voor de eisen aan de meetinrichting dimensioneren op de grootst mogelijke waarde. Dat wil EnergieNed/N/N voorkomen. Als een klant, bijvoorbeeld de tramtunnel, 400 kVA vraagt, moet de netbeheerder er fysiek rekening mee houden dat er ooit 3000 kVA gaat lopen – bij de tramtunnel is dat onzin, maar bij een industrieterrein zou het kunnen – maar de gecontracteerde capaciteit met de klant tramtunnel is uiteraard 400 kVA. Dat is per definitie niet het begrip uit de TarievenCode, anders zou inderdaad naar de bovengrens van de categorie moet worden gekeken.

EnergieNed/N/N stelt voor om in ieder geval de bestaande contracten niet open te breken. Wat begripsgebruik rammelen ze inderdaad, maar daarom worden geen contracten opengebroken. De huidige TarievenCode rammelt ook wat begrippen betreft en daar is wel wat aan te doen. Het verbeteren van de TarievenCode in dit opzicht mag echter niet leiden tot verandering van de contracten en de verplichtingen van de klant. Dat hebben de netbeheerders onderling van tevoren al gezegd. Welke redactionele verbeteringen ook worden doorgevoerd, andere eisen aan de meetinrichting mogen alleen om functionele niet om redactionele redenen worden gesteld.

Dhr. Sari brengt naar voren dat Ceelie Energie heeft aangegeven dat er soms ook andere meetinrichtingen moeten komen van netbeheerders.

Dhr. Janssen benadrukt dat dit juist niet moet. De tramtunnel moet gewoon een enkele meetinrichting hebben, omdat hij kleiner is dan 1 en ook dan 2 MVA. Is er dan geen oplossing te bedenken in die zin dat de bestaande contracten niet worden aangepast? Partijen weten over en weer van elkaar dat het begripgebruik rammelt. Dat is zelfs binnen contracten zo en ook contracten onderling van dezelfde netbeheerder. EnergieNed/N/N stelt voor om het in de Codes goed op te schrijven en te bepalen dat alleen voor nieuwe contracten de gecontracteerde aansluitcapaciteit in het contract moet worden vastgelegd. Dit om te voorkomen dat klanten door welke partij ook worden geconfronteerd met het standpunt 'Ja, maar het staat er tegenwoordig anders, dus wij willen het contract heropenen'. De gecontracteerde aansluitcapaciteit is niet noodzakelijkerwijs de bovengrens die in de TarievenCode voor de categorie wordt genoemd, dit om het misverstand voortvloeiend uit het verouderde Toetsingskader Aansluittarieven weg te nemen. Ten overvloede zou misschien moeten worden opgenomen dat het wijzigen van begrippen nooit kan leiden tot het aanpassen van functionele eisen aan de meetinrichting.

De voorzitter begrijpt dat het moet gaan om de gewenste gecontracteerde aansluitcapaciteit. In het voorbeeld van de tramtunnel is de maximale capaciteit 2,4 MVA; de gewenste gecontracteerde aansluitcapaciteit is datgene wat de klant wil. Daarop zou de meetinrichting moeten worden gedimensioneerd.

Dhr. Ceelie en dhr. Janssen beamen dit.

De voorzitter vraagt of het een goed idee is om het woordje 'gewenste' in te lassen in de definitie van gecontracteerde aansluitcapaciteit.

Dhr. Ceelie vermoedt dat het nodig is een extra definitie op te nemen. De gewenste aansluitcapaciteit is in de beleving van de klant nu hetzelfde als het gecontracteerde transportvermogen. Als dit onder de 1 MW blijft, dan heeft hij geen dubbele meetinrichting nodig. Er zijn vier begrippen: de kW max, het gecontracteerd transportvermogen, de huidige

gecontracteerde aansluitcapaciteit en de fysieke aansluitcapaciteit. Dit laatste is doorweggevoerd uit de lijst van de kabel.

NMO

De voorzitter haalt de definitie uit de begrippenlijst erbij.

Dhr. Janssen merkt op dat de huidige definitie van aansluitcapaciteit sowieso intern strijdig is. Het Tweede woord in de definitie is 'transportvermogen'. Capaciteit is niet hetzelfde als vermogen. Dit is een domme definitie, die dus moet worden aangepast. Een aansluiting wordt uitgedrukt in capaciteit en transport wordt uitgedrukt in vermogen. Daarover bestaat ook geen verschil van mening. Vervolgens wordt bezien waarop de meetinrichting moet worden gedimensioneerd. Dat is op capaciteit, niet op vermogen, omdat dat jaarlijks kan wisselen en de meetinrichting wordt slechts eenmaal gebouwd en eventueel nog eens uitgebreid. De bestaande contracten zijn niet goed geformuleerd. Belangrijk is te bezien hoe deze er in de toekomst uit moeten zien. De meetinrichting moet worden gedimensioneerd op de door de klant gewenste en in de overeenkomst vastgelegde aansluitcapaciteit. Die moet dan helder worden gedefinieerd.

De voorzitter vraagt of Ceelie Energie met dit voorstel kan leven.

Dhr. Ceelie stemt in met het voorstel. Een klant wil ook niet dat de inrichting van de meetinrichting afhankelijk is van gecontracteerd vermogen, want als hij nu 950 kW heeft en morgen 1050 kW, moet hij morgen de meter aanpassen en overmorgen is het vermogen weer 975 kW en moet er weer een meter worden gesloopt.

Dhr. Janssen benadrukt dat niemand dat wil. Dat is ook nooit de bedoeling geweest.

De voorzitter vat samen dat een oplossing mogelijk is door het toevoegen van een nieuwe definitie.

Dhr. Ceelie voegt hieraan de voorwaarde toe dat het niet nodig moet zijn om de bestaande contracten te heronderhandelen.

Dhr. Janssen is van mening dat de definitie van aansluitcapaciteit zoals is opgenomen op pag. 48 in het onderhavige voorstel volledig tegemoet komt aan hetgeen Ceelie Energie voorstaat. Bij het opstellen van het voorstel was er alleen van uitgegaan dat de aansluitcapaciteit al eenduidig in de contracten was vastgelegd, hetgeen niet het geval blijkt te zijn. Daarom moet nog worden opgenomen dat dit niet leidt tot aanpassingen van contracten uit het verleden.

Dhr. Sari vraagt op welke wijze EnergieNed/N/N met bestaande contracten wil omgaan. Volgens de regelgeving van destijds?

Dhr. Janssen zegt dat dat geen goed idee is. Als de huidige regelgeving letterlijk wordt genomen, moet de meetinrichting worden gedimensioneerd op het transportvermogen. Dat wil niemand, netbeheerder noch klant. Er moet niet worden vastgelegd dat de huidige regelgeving geldig is voor de bestaande aansluitingen, want dat is onzin. Netbeheerders en klanten moeten handelen in de geest van hetgeen men wil, te weten de meter dimensioneren op basis van de gecontracteerde gewenste aansluitcapaciteit. Als deze begrippen niet of anders zijn gedefinieerd in de contracten, moet wel worden gehandeld in de geest van hetgeen men wil. Dan wordt niet in het contract gelezen: 'Hé, daar komt ook aansluitcapaciteit voor, maar in een andere betekenis en daar ga ik die klant eens lekker aan houden', of omgekeerd dat de klant de netbeheerder eraan gaat houden. In de huidige contracten wordt de aansluitcapaciteit soms gebruikt voor de aanduiding van de bovengrens van de categorie uit de TarievenCode. Dan is de uitkomst wel die 2400 of 3000 kVA. Dat is ongewenst.

Dhr. Sari vraagt of met betrekking tot de oude contracten de formulering zodanig kan zijn dat in de geest van de toekomstige bepalingen geleefd kan worden, in die zin dat geen additionele wijzigingen in de meetinstallaties en dergelijke nodig zijn.

Dhr. Janssen antwoordt dat het verstandig zou zijn in hoofdstuk 5 inzake de overgangsbepalingen een artikel toe te voegen, dat wijzigingen in begripsgebruik nooit kunnen leiden tot functionele aanpassingen van de meetinrichting en evenmin aanleiding kunnen zijn tot heropening van de contractonderhandelingen.

Dhr. Sari vraagt of EnergieNed/N/N dit ook in de Code opgenomen wil zien.

Dhr. Ceelie waarschuwt dat als deze bepaling niet wordt opgenomen, Ceelie Energie bezwaar zal indienen.

Mevr. Holtslag vraagt zich af of een dergelijke bepaling eventueel kan worden opgenomen in het besluit tot vaststelling van de wijzigingen in plaats van in de MeetCode zelf.

Dhr. Janssen vindt opnemen in de MeetCode aantrekkelijker omdat dan ook een duidelijke conditie kan worden toegevoegd. In de MeetCode zijn meer bepalingen opgenomen dat, totdat om andere

redenen de meetinrichting moet worden vervangen, gewerkt mag worden zoals in de bestaande situatie. EnergieNed/N/N vindt wel dat als de meetinrichting toch om andere redenen moet worden aangepast, dit een goed moment is om ook het contract goed op te schrijven. Bijvoorbeeld als de tramtunnel inderdaad een extra pompinstallatie en dus een extra trafo nodig heeft.

Dhr. Ceelie heeft daartegen op zich geen bezwaar. Dan is er ook een natuurlijk moment.

Dhr. Janssen citeert de clausule bij de terugdraaiende meters en de 30-minutenmeting. Art. 5.4.4 MeetCode luidt: 'In afwijking van 2.3.4.1 is een meetperiode van 30 minuten toegestaan, indien de meetinrichting is geplaatst tussen 12 april 2000..' – de allereerste MeetCode – 'en 1 maart 2004' – de grote MeetCode 2-wijziging '...bij een netaansluiting met een aansluitcapaciteit van 100 kVA tot 1 MVA (...)'. Vervolgens wordt aangegeven op welke wijze het meetbedrijf en de netbeheerder ermee omgaan. De meetinrichting mag dus blijven zitten totdat deze om andere redenen wordt aangepast. EnergieNed/N/N staat een oplossing in die sfeer voor.

Dhr. Ceelie bevestigt dat de 5-minutenmeters en de 30-minutenmeters nog worden gebruikt.

De voorzitter resumeert dat de interpretatie van de bestaande contracten kan worden opgevangen door een bepaling op te nemen in de overgangsartikelen. Dan blijft nog het probleem dat het begrip aansluitcapaciteit toch op twee manieren kan worden gedefinieerd, in de zin van 'fysieke' en 'gewenste' aansluitcapaciteit. Zowel in de huidige als in de voorgestelde definitie staat 'aangevraagd', terwijl voortdurend wordt gesproken over 'gewenst'.

Dhr. Janssen heeft er op zichzelf geen problemen mee om 'aangevraagd' te wijzigen in 'gewenst', maar in de TarievenCode wordt in tabel van art. 2.3.3.C ook de aanduiding 'gewenste aansluitcapaciteit' gebruikt maar dan voor de bandbreedte. Als dit begrip ook in de MeetCode wordt gebruikt, moet nog een artikel worden bedacht, waarin staat dat het begrip 'gewenste aansluitcapaciteit' in de MeetCode niet hetzelfde is als dat in de TarievenCode.

De voorzitter wil voorkomen dat men in allerlei definitiekwesties verzeild raakt, maar constateert wel dat het verstandig is de definities nog eens goed te bekijken.

Dhr. Ceelie doet de suggestie in het voorliggende voorstel de term 'gewenst' te vervangen door de term 'gecontracteerd'. Dan is het probleem opgelost.

Dhr. Janssen merkt op dat zowel in de huidige bepaling als in het voorstel het woord 'gewenst' niet is gebruikt, omdat anders eenzelfde begrip zou zijn gebruikt als in de TarievenCode, maar met een andere betekenis. In de TarievenCode betekent de 'gewenste aansluitcapaciteit' in het geval van de tramtunnel niet de capaciteit van 400 kVA, maar de bandbreedte van 300 tot 3000 kVA.

De voorzitter begrijpt dat in de MeetCode wordt gesproken van de aangevraagde capaciteit en de fysiek mogelijke aansluitcapaciteit.

Dhr. Janssen merkt op dat als het helemaal keurig zou zijn, alle vier de eerder genoemde begrippen zouden moeten worden gedefinieerd. Alleen fietst de TarievenCode daar nog een keer tussendoor, door ook nog een apart begrip te gebruiken voor een verzameling van aansluitcapaciteiten.

De voorzitter vraagt op welke manier dit is op te lossen.

Dhr. Ceelie vindt dat de TarievenCode op dit punt ook moet worden veranderd.

Dhr. Sari brengt naar voren dat hij altijd heeft begrepen dat het in de TarievenCode gaat om een categorie aansluitingen met één tarief. Een gewenste aansluiting heeft één specifieke bovengrens, in het voorbeeld 400 kVA. Hij heeft dit nooit geïnterpreteerd als een bandbreedte.

Dhr. Janssen is het ermee eens dat het op die manier zou moeten worden gedaan, maar dan zou de kop boven de tabel moeten worden aangepast. Nu staat boven de reeksen categorieën 'gewenste aansluitcapaciteit'.

Dhr. Sari acht dit een interpretatiekwestie. De TarievenCode is bedoeld om een tarief vast te stellen. De interpretatie is: 'Een gewenste aansluiting die valt binnen de categorie van bijvoorbeeld 1 tot 3 MVA, wordt op dezelfde wijze gefactureerd, maar de gewenste aansluiting kan variëren binnen die bandbreedte'.

Dhr. Janssen is voorstander van deze interpretatie, maar de interpretatie dat het de hele bandbreedte betreft is veroorzaakt door het Toetsingskader Aansluittarieven. Hierin staat: 'De netbeheerder heeft de vrijheid een aansluiting te realiseren op de wijze waarop deze het beste in zijn net past. De afnemer betaalt het aansluittarief dat gebaseerd is op de door hem gewenste aansluitcapaciteit.' – de 400 kVA van de tramtunnel – 'De afnemer heeft na betaling van het

aansluittarief recht op de maximale capaciteit van de categorie waarin zijn aansluiting valt – de 3000 kVA. Deze passage is de oorzaak van de discussie.

NMA

Dhr. Ceelie legt uit dat dit in het voorbeeld van de tramtunnel betekent dat de klant een aansluiting heeft waar hij zelf een installatie achter heeft gezet die 400 kVA kan trekken. Hij kan echter ongebreideld uitbreiden tot 3000 kVA, daar hoeft hij niets meer voor te betalen. Dat is verborgen reservecapaciteit waarmee een heleboel klanten rekening hebben gehouden.

Dhr. Janssen werpt tegen dat lang niet iedereen dit document zal kennen.

Dhr. Ceelie kent een aantal industriële ondernemers die hiermee wel degelijk rekening hebben gehouden.

De voorzitter hecht eraan op te merken dat het Toetsingskader Aansluittarieven inmiddels niet meer geldig is; dit is overgegaan in de twee jaar geleden gewijzigde bijlage A van de TarievenCode. Wel kan het toetsingskader een licht werpen op wat in het verleden misschien de denkrant is geweest, maar officieel geldt het niet meer. Verder is indertijd bij de TarievenCode de gedachtegang geweest om een tabel te maken met een aantal reeksjes daarbinnen. De klant vraagt een bepaald vermogen en vervolgens kijkt de netbeheerder binnen welke range de klant valt. Dat dicteert het spanningsniveau waarop wordt aangesloten en ook welk tarief dan geldt. Daar is wel degelijk sprake van een klantenwens voor een bepaalde capaciteit.

Dhr. Janssen stelt dat als partijen het hierover eens zijn, in het besluit expliciet moet worden vastgelegd dat de uitleg uit het verouderde Toetsingskader Aansluittarieven niet meer de thans gewenste is van art. 2.3.3.C TarievenCode.

De voorzitter veronderstelt dat het juridisch niet bezwaarlijk is om iets in een besluit te verduidelijken, ofschoon op zich duidelijk is dat het toetsingskader niet meer geldig is.

Dhr. Janssen geeft toe dat het Toetsingskader Aansluittarieven als zelfstandig document niet meer geldig is, maar het geeft wel heel veel informatie over op welke wijze de Code moet worden gelezen. Indertijd was het toch ook een soort toelichting op de Code. Ook is een feit dat heel veel in het verleden afgesloten contracten zijn opgesteld in de periode dat het Toetsingskader Aansluittarieven nog wel geldig was en er door klanten toen wel op is geanticipeerd. De vier soorten vermogens en capaciteiten moeten worden gedefinieerd, waarbij met gecontracteerde aansluitcapaciteit wordt bedoeld dat wat de klant vraagt en uiteindelijk ook krijgt; ook zou expliciet moeten worden opgeschreven dat dit niet de maximale waarde is uit de categorie. Daarbij zou een zin moeten worden toegevoegd met de waarschuwing: 'Let op! Dit is dus een andere uitleg van het begrip gewenste aansluitcapaciteit dan wat in het verleden onder het regime van het Toetsingskader Aansluittarieven is toegepast'.

Dhr. Ceelie vindt dat dit in het besluit zou moeten worden gezet en niet in de Code.

Dhr. Janssen vervolgt dat dan het begrip 'gewenste aansluitcapaciteit' zowel in de TarievenCode als in de MeetCode kan worden gebruikt.

Dhr. Sari zegt dat de DTe 'gewenste aansluitcapaciteit' intern altijd heeft gezien als één dimensie en geen bandbreedte en dat deze bedoeld was om het voor iedereen makkelijk te maken bij het switchen. Het betekende gewoon een gemiddeld tarief voor één bandbreedte.

De voorzitter stelt vast dat er behoefte is aan definities.

Dhr. Ceelie brengt het probleem van onvolledig ingevulde aanvragen voor nieuwe aansluitingen naar voren. Voor het aanvragen van een nieuwe aansluiting bestaat een formuliertje. Het komt echter voor dat de klant de helft, waaronder de gecontracteerde capaciteit niet invult. Dan staat in de leveringsvoorwaarden van netbeheerders dat in een dergelijk geval automatisch het maximum van het netvlak geldt. In het voorbeeld van de tramtunnel is het duidelijk dat het een aansluiting op MS-niveau moet zijn in de categorie 300-3000 kVA. De klant vult geen gecontracteerd vermogen in, vult geen gecontracteerde capaciteit in en krijgt dan gewoon 3000 kVA. Ceelie Energie zou dit mechanisme eruit willen hebben. Dat is volksverlakkerij.

Dhr. Janssen meent dat dit op dezelfde manier kan worden opgelost. De gedachtegang is afgeleid uit de genoemde passage van het Toetsingskader Aansluittarieven. Als in het besluit wordt gezet: 'Let op! Mochten jullie je in de werkwijze nog baseren op art. 22 van het Toetsingskader Aansluittarieven, weet dan dat dit niet de bedoeling is, zowel wat begripgebruik als het aanbieden van de contracten betreft' – dat zal naar aanleiding van deze zitting ook aan de netbeheerders worden gecommuniceerd.

Dhr. Ceelie merkt op dat de genoemde bepaling voor onvolledige aanvragen in algemene leveringsvoorwaarden van netbeheerders is opgenomen. **NMA**

Dhr. Janssen zegt dat deze eenmaal worden opgesteld en niet ieder jaar worden aangepast. Wellicht zijn ze opgesteld in de tijd dat het Toetsingskader Aansluittarieven nog van kracht was.

Dhr. Ceelie begrijpt wel dat als de klant het niet opgeeft, de netbeheerder een probleem heeft, omdat hij niet weet wat hij moet maken of contracteren. De netbeheerder zou dan van zijn stoel af moeten komen en met de klant gaan onderhandelen.

De voorzitter constateert dat als een klant niets invult, het praktisch is als de netbeheerder contact opneemt met de afnemer over wat deze wenst.

Dhr. Ceelie zegt dat dit niet gebeurt. In de leveringsvoorwaarden staat letterlijk dat als er niets is ingevuld, automatisch het maximum geldt.

De voorzitter wijst erop dat de bedoelde algemene aansluit- en transportvoorwaarden niet door de DTe worden vastgesteld.

Dhr. Janssen bevestigt dat de DTe deze alleen toetst. Dat is eenmalig gebeurd bij de aanvraag van erkenning.

De voorzitter is van mening dat het een goede suggestie van EnergieNed/N/N is om bij het besluit na te denken op welke wijze kan worden opgenomen, dat er een andere werkwijze moet komen bij de niet ingevulde rubrieken.

Dhr. Ceelie vult aan dat dit ook geldt voor de begrippen.

Dhr. Janssen zegt dat hij naar aanleiding van het aan de hoorzitting voorafgaande overleg met Ceelie Energie contact heeft opgenomen met Eneco over het gegeven voorbeeld, teneinde te achterhalen waarom de netbeheerder op deze manier omgaat met dergelijke gevallen. Dhr. Nuijt van Eneco verwees onmiddellijk naar het Toetsingskader Aansluittarieven. Ofschoon het niet meer van kracht is, is dit altijd gezien als uitleg van op welke wijze de begrippen uit hoofdstuk 2 van de TarievenCode moet worden gelezen. Daarop is ook de werkwijze gebaseerd. Natuurlijk is Eneco zich ervan bewust dat het Toetsingskader Aansluittarieven als zelfstandig document niet meer van kracht is, maar het bevat nog steeds veel uitleg waarvan nooit officieel is gezegd dat deze niet meer klopt. Weliswaar heeft het niet meer de juridische status die het vroeger had, maar dat wil niet zeggen dat het inhoudelijk onzin is. Nu wordt gesteld dat in ieder geval art. 22 Toetsingskader Aansluittarieven inhoudelijk een verkeerde wending geeft aan het begrip aansluitcapaciteit, omdat het leidt tot verwarring en discussie. Het zou daarom handig zijn bij het onderhavige besluit over aansluitcapaciteit klip en klaar te zeggen: 'Beste mensen, wij weten dat de werkwijze zo en zo is. Destijds is dat legitiem geweest, maar op dit moment zien we dat anders.' – niet om tikken uit te delen tegen degenen die dit in het verleden hebben geschreven. Als de Raad dat in het besluit opneemt en EnergieNed/N/N er in de sectieraad nog eens op wijst, dan is er alles aan gedaan om ongewenste zaken te voorkomen.

De voorzitter vraagt zich af wat juridisch de beste methode is. Moet er een aanpassing of wijziging komen van het voorstel? Naar de definities moet in ieder geval worden gekeken.

Mevr. Holtslag acht het verstandig eerst intern te overleggen.

Dhr. Janssen merkt op dat de Raad pas aanpassingen in het voorstel mag aanbrengen als eerst een wijzigingsverzoek aan de gezamenlijke netbeheerders is gedaan. Het meest praktische is om een wijzigingsverzoek te doen.

Mevr. Holtslag zegt dat het ervan afhangt of er echt wijzigingen moeten komen in de TarievenCode of in definities. Wellicht kan worden opgenomen dat de huidige tekst voor meerdere interpretaties vastbaar is en is er een leeswijzer bij te geven, zonder echt de tekst van de Codes aan te passen.

Dhr. Janssen stelt voor dat de Raad een wijzigingsverzoek doet, mede gezien de punten die hij later ter zitting aan de orde zal stellen, waardoor het voorstel sowieso moet worden veranderd.

Dhr. Ceelie stelt punt 3 van zijn brief, de aansluiting met meerdere verbindingen, aan de orde, nu men het eens is over definities en wat er wordt bedoeld. De Nederlandsche Bank bijvoorbeeld heeft een aansluiting die bestaat uit zes verbindingen met het MS-D-netvlak – dit valt in de categorie 300-3000 kVA – en een gecontracteerd vermogen van 2600 MW. Als de zes kabels bij elkaar worden opgeteld zou er een aansluitcapaciteit liggen van 12.000 kVA. Hoe moet daarmee worden omgegaan? Op elke kabel zit niet meer dan 1 MW, omdat er een trafo achter hangt die kleiner is

dan 1 MVA. Drie jaar geleden heeft Ceelie Energie betoogd dat het in een dergelijk geval is om op elke kabel een dubbele meetinrichting te hangen, omdat het daadwerkelijke fysieke transport dat op het overdrachtpunt plaatsvindt, altijd kleiner is dan 1 MW, omdat de trafo niet groter is. Dhr. Sari vraagt zich af of het bezwaarlijk is hierop een uitzonderingsregeling toe te passen. Dhr. Janssen gaat in op de achtergrond. Deze discussie is drie en zes jaar geleden ook gevoerd. Het uitgangspunt van de MeetCode, die is gebaseerd op de Elektriciteitswet 1998 ('E-wet '98'), is dat een *(enige woorden onverstaanbaar)* dat blijkt ook ergens. In de MeetCode is bepaald dat de verschillende deelmeetinrichtingen op de afzonderlijke verbindingen samen één meetinrichting vormen. Deze leveren in theorie één verbruik op. Het doet er niet toe of er in de praktijk zes telwerkjes zitten, of twaalf. Aan die ene meetinrichting wordt één nauwkeurigheidseis gesteld. Dus die zes verbindingen van elk 800 kVA, die per verbinding onder de grens van zowel 2 als 1 MW zitten – ze hoeven dus niet dubbel en niet nauwkeurig te zijn – zijn samen 6 x 800, en niet 6 x 2000, omdat de bovenkant moet worden genomen. Daarmee zitten ze wel boven de grens van zowel 1 als 2 MW, en moeten daarom volgens de Code voldoen aan een dubbele meetinrichting en hogere nauwkeurigheid. Naar aanleiding van commentaar heeft KEMA destijds de zaak onderzocht en met een stortvloed aan berekeningen tot tevredenheid van DTe aangetoond dat het wel zo moest. EnergieNed/N/N kan dit niet narekenen en de juistheid bevestigen of ontkennen, maar bij het besluit dat heeft geleid tot de wijziging van 1 maart 2004 is gezegd dat het op basis van hotemetootberekeningen toch zo moet, hoewel men met het boerenverstand inderdaad zou denken: 'Kijk naar die 800 kVA en niet naar het totaal'. EnergieNed/N wil deze discussie best heropenen, maar formeel is dit niet onderdeel van de wijziging.

Dhr. Ceelie is het niet eens met de door EnergieNed/N getrokken conclusie. De uitslag van het KEMA-onderzoek heeft Ceelie Energie nooit bereikt. Ook van DTe is nooit een definitieve beslissing in dezen vernomen. Ceelie Energie heeft aangetoond dat wel de nauwkeurigheidseis geldt. Als er zes afzonderlijke meters zijn die samen boven de 2 MVA uitkomen, moeten wel alle zes de afzonderlijke meetinstrumenten voldoen aan de hoogste nauwkeurigheidseis, maar het is onzin om elke meter dubbel uit te voeren als het fysieke transport dat die meter meet, niet boven de 1 MVA uit komt. Dan kunnen ze best elektronisch worden opgeteld.

Dhr. Janssen zegt dat het onderzoek van Gerrit Man was geconcentreerd op de nauwkeurigheidseis.

Dhr. Ceelie gaat akkoord met de nauwkeurigheidseis. Dat heeft Ceelie Energie ook in haar eigen berekeningen aangetoond. Het dubbel uitvoeren van alle zes afzonderlijke meetinstrumenten is echter de grootst mogelijke onzin. Dit beantwoordt ook niet aan het doel van de dubbele meetinrichting. Het doel daarvan is onbetrouwbare meting te voorkomen in geval dat er sprake is van drift of uitval van de meter, omdat de volumes dusdanig groot zijn, dat er ook echt schade wordt geleden. Met statistische berekeningen is aangetoond dat als er bij een enkele meetinrichting een foutkans is van 1 procent, deze bij een dubbele meetinrichting 1,98 procent wordt. Bij een zesvoudige meetinrichting wordt de foutkans 1 tot de 10 tot de min 54ste of zo. Dat is wel redelijk.

Dhr. Janssen wijst erop dat de eis van de nauwkeurigheid overeind blijft, maar bijlage 16 MeetCode, waarin de dubbele meerinrichting is geregeld, is niet verplicht. Als de klant kan aantonen dat hij nauwkeurig genoeg meet, dan hoeft hij de meetinrichting niet te verdubbelen. Als de klant geen zin heeft om dat zelf aan te tonen, dan moet hij de meetinrichting dimensioneren conform bijlage 16.

Dhr. Ceelie zegt dat in dat geval de klant de netbeheerder op zijn dak krijgt die stelt dat de meetinrichting moet worden verdubbeld. De klant zegt dan dat dit niet hoeft en uiteindelijk heeft de DTe gezegd dat niet de regionale netbeheerder maar TenneT hierover gaat. Dus moet de regionale netbeheerder het aan TenneT gaan vragen.

Dhr. Janssen is van mening dat dit probleem er niet zou hoeven te zijn, omdat de verwijzing naar bijlage 16 in hoofdstuk 2 van de MeetCode een voorwaardelijke is. De klant toont dan zelf aan dat hij voldoet aan bijlage 1 tot en met 12.

Dhr. Ceelie werpt tegen dat de regionale netbeheerders er niet zo mee omgaan. Die stellen: 'Er staat in bijlage 16 dat je een dubbele meter moet hebben, dus moet je een dubbele meter installeren'.

Dhr. Janssen veronderstelt dat de klant dan zegt dat bijlage 16 helemaal niet van toepassing is.

Dhr. Ceelie heeft dat ook gezegd. Vervolgens werd het stil, omdat toen bleek dat **NMO** meer van de MeetCode afweet dan de regionale netbeheerder.

Dhr. Janssen concludeert dat er dus geen probleem is met de MeetCode, maar met de manier waarop bepaalde regionale netbeheerders met die Code omgaan. Dan moet Ceelie Energie een artikel 51-procedure opstarten.

Dhr. Ceelie zegt dat de meetinrichting is zoals hij hem hebben wil. Als de regionale netbeheerder bezwaar wil maken, moet hij naar TenneT. Het gaat om de definities van de gecontracteerde aansluitcapaciteit, die moeten worden aangepast. Goed bekeken moet worden of deze ook hanteerbaar zijn bij een aansluiting die bestaat uit meerdere verbindingen.

De voorzitter vat samen dat er sowieso goed moet worden gekeken naar de definities. Bekeken kan worden of de definities dan ook op dit punt toepasbaar zijn. Verder lijkt het eerder een kwestie dat de netbeheerders of TenneT de bepalingen in de MeetCode in dezen niet goed lezen of uitleggen, dan dat het voorstel zou moeten worden aangepast.

Dhr. Ceelie haalt het voorstel voor art. B16.2.6.5 aan, waarin wordt bepaald dat een meetinrichting met een aansluitcapaciteit van 1 MVA en groter twee elkaar controlerende kWh-meters omvat. Dit is bij een aansluiting die bestaat uit meerdere verbindingen niet nodig en zelfs onredelijk, als op elke kabel het transport niet groter is dan 1 MVA.

Dhr. Janssen benadrukt dat als de klant conform art. 2.3.6.13 MeetCode op een andere manier de nauwkeurigheid kan aantonen, hij nooit in bijlage 16 terecht komt. Bijlage 16 is alleen voor dummies, voor mensen die geen zin hebben om zelf na te denken over hoe ze een meetinrichting moeten bouwen.

Dhr. Ceelie concludeert dat de regionale netbeheerders hier verkeerd mee omgaan. In brieven van de regionale netbeheerder is gesommeerd om een dubbele meetinrichting aan te brengen. Daarop is een briefje teruggeschreven met de inhoud 'Ga maar op het dak zitten'.

De voorzitter vraagt of het daarna stil werd.

Dhr. Ceelie bevestigt dat het vervolgens heel erg stil werd.

De voorzitter concludeert dat er dan geen probleem is.

Dhr. Ceelie heeft dit punt opnieuw aan de orde gesteld, omdat als de definities worden verbeterd, nauwkeurig moet worden gezien of er bij de meervoudige aansluiting niet weer een probleem ontstaat.

De voorzitter constateert dat er overeenstemming is over de uitleg van hoofdstuk 2. Bij de nieuwe definities moet worden gezien of deze geen veranderingen brengen in de situatie zoals nu in hoofdstuk 2 beschreven.

Dhr. Janssen doet de suggestie om in het besluit, waarin vaak een overweging wordt gegeven over wat er met de zienswijze is gedaan, een overweging mee te geven dat punt 3 van de zienswijze voldoende is afgedekt in de MeetCode, omdat een dergelijke aansluiting helemaal niet aan bijlage 16 hoeft te voldoen, indien de nauwkeurigheid is aangetoond.

Dhr. Ceelie zegt dat dit helemaal zou helpen.

De voorzitter veronderstelt dat er op de reeds ingediende variant nog een definitieve zienswijze volgt.

Dhr. Ceelie moet nog enkele punten in de zienswijze nuanceren. Deze was heel snel tot stand gekomen in verband met de kerstperiode.

De voorzitter constateert dat de punten van Ceelie Energie zijn behandeld. Hij nodigt EnergieNed/N uit haar overige punten aan de orde te stellen.

Dhr. Janssen brengt twee punten ter sprake, die ook betrekking hebben op bijlage 16. Kennelijk is dat moeilijke materie. In art. B16.3.3.12 is sprake van het woord 'belasting'. Op voordracht van de landelijke netbeheerder, die toezicht houdt op de uitvoering van de meetverantwoordelijkheid, is de formulering aangepast, omdat deze niet eenduidig was. De voorgestelde aanpassing klopt echter niet. Met het woord 'belasting' wordt immers niet de belasting van de aansluiting bedoeld, maar de belasting van de stroomtransformatoren, in vaktermen de *burden*, terwijl de voorgestelde wijziging suggereert dat het gaat om een wijziging in de installatie en dus een wijziging in de belasting van de installatie. De conclusie is dat zowel de huidige tekst als de voorgestelde tekst niet correct is.

EnergieNed/N doet de DTe de suggestie haar opdracht te geven om de tekst aan te passen. Dan komt EnergieNed/N met een tekst die wel correct is, te weten een toevoeging: 'de belasting van de stroomtransformatoren'.

De voorzitter vindt dit een prima suggestie.

Dhr. Janssen vervolgt met het tweede punt. Dit betreft art. B16.2.5.1, waarin het percentage van 150 procent wordt veranderd in 200 procent. Deze wijziging is gewenst en staat bij de deskundigen in de materie absoluut niet ter discussie. Er hangen echter enkele zaken in de MeetCode samen met dit artikel, die dan ook moeten worden aangepast. Deze aanpassing is echter nogal ingrijpend, omdat in art. B16.2.5.3 dit percentage ook voorkomt. De deskundigen van de meterijkcontroledienst van de KEMA hebben echter uitgelegd dat als het daar genoemde percentage wordt gewijzigd, alle waarden in de bijlagen 1 tot en met 12 moeten worden aangepast. In overleg met de meetspecialisten is besloten om nog geen concreet voorstel te doen, maar wat er nu is gedaan is in ieder geval niet consistent. Het is niet mogelijk om art. B16.2.5.1 wel aanpassen en art. B16.2.5.3 niet, omdat die met elkaar samenhangen.

Dhr. Ceelie vraagt of dit alleen samenhangt met het wijzigen van het percentage of ook met het wijzigen van het begrip.

Dhr. Janssen antwoordt dat dit alleen samenhangt met het wijzigen van het percentage. De deskundigen van de meterijkcontroledienst roepen al sinds de MeetCode bestaat dat dit percentage moet worden aangepast. Ieder keer meenden de gezamenlijke netbeheerders goede redenen te hebben om niet naar hen te luisteren. Nu is er wel naar hen geluisterd en is het blijkbaar niet goed gedaan. Nu blijkt ineens dat dan ook alle bijlagen moeten worden aangepast. Daarop zijn echter allemaal meetinstrumenten gedimensioneerd, waardoor de consequenties van de wijziging vrij ingrijpend zijn. EnergieNed/N doet de suggestie dat de Raad tegen de gezamenlijke netbeheerders zegt dat zij op dit punt een ondoordacht voorstel hebben gedaan, waarnaar nog eens goed moet worden gekeken. Ter zitting kan EnergieNed/N echter nog niet zeggen of de netbeheerders vervolgens het artikel willen laten voor wat het is, of zullen komen met een consequente doorvoering van het percentage.

De voorzitter zegt toe dat dit wordt meegenomen in de wijzigingsbrief.

Dhr. Janssen vervolgt dat de KEMA-deskundigen nog enkele andere punten hadden, maar deze betreffen artikelen die nu niet gewijzigd zijn, en die worden nu ook niet ingebracht. Daarvan is naar KEMA teruggekoppeld dat deze via de reguliere weg moeten worden ingebracht.

Hij biedt aan de twee genoemde punten nog even op schrift te zetten.

De voorzitter gaat graag in op dit aanbod. Hij kondigt een reeks vragen van de hoorcommissie aan.

Dhr. Sari vraagt of over het wijzigen van sommige termijnen om gegevens door te geven en de formules in B16 discussie is geweest.

Dhr. Janssen licht toe dat de termijnwijziging samenhangt met de gegevensstroom. Deze gaan van het meetbedrijf naar de netbeheerder, vervolgens naar de leverancier en in sommige gevallen ook naar CertiQ. In de huidige regeling is het zo dat de meetverantwoordelijke binnen tien dagen de gegevens aan de netbeheerder moet sturen, terwijl de netbeheerder binnen diezelfde tien dagen de gegevens aan CertiQ moet doorgeven. Dat gaat dus niet goed. Intern is er wel de nodige discussie geweest over de voorgestelde wijziging. Uit de optiek van CertiQ betekent deze namelijk een verslechtering, omdat er drie dagen extra worden genomen. In totaal is het echter geen verslechtering. Het enige is dat de netbeheerder nog vijf dagen de tijd heeft om te controleren of de meetgegevens goed zijn alvorens ze door te sturen. Doorsturen naar CertiQ zonder controle is ook niet logisch. De suggestie is gedaan om het allemaal op zeven dagen te zetten, maar dat is niet verstandig. Honderden klanten zijn ook klant van CertiQ, maar van tien- tot honderdduizenden klanten gaan de gegevens van meetbedrijf naar netbeheerder naar leverancier. Dan is het niet logisch om het proces van deze grote groep ook op die zeven dagen te zetten, te meer daar de tien dagen in de reguliere processen hard nodig zijn, omdat er nog wel eens wat mis gaat met de techniek. CertiQ zet de gegevens om in certificaten die naar EnerQ gaan, waarna EnerQ meer dan een maand de tijd neemt. Gegeven de doorlooptijd bij CertiQ en EnerQ zijn de drie dagen op de totale doorlooptijd van bijna twee maanden acceptabel, als daarmee een verbetering van het proces wordt bereikt.

De wijzigingen in de formules hangen samen met het feit dat er niet langer over vermogen maar over capaciteit wordt gesproken. Het verschil tussen vermogen en capaciteit is precies de $\cos \varphi$, en dat is ook de wijziging in de formules.

NMO

Dhr. Sari vraagt naar de achtergrond van de wijziging van de zinsnede 'een aantal opeenvolgende meetperioden' in 'vijf opeenvolgende meetperioden' in art. 16.3.2.19. Dat lijkt willekeurig. Kan hierover discussie bestaan?

Dhr. Janssen antwoordt dat in de huidige tekst gesproken wordt van 'een aantal'. Dat is tamelijk ongedefinieerd. 'Een aantal' suggereert meer dan één, maar of dat er twee, drie, vier of vijf zijn, is niet bekend. Deze suggestie komt ook van TenneT uit oogpunt van de handhaafbaarheid van de erkenningsregeling. Gesteld is dat het onzin is om dit voor een hele dag, week of maand te controleren. Met één wordt het risico gelopen dat er een willekeurig goed of slecht moment wordt getroffen. Vijf lijkt acceptabel, maar vier of zes zou dat ook zijn.

Dhr. Sari merkt op dat er nu vijf staat. Als de passage zou hebben geluid: 'Vijf is een redelijk aantal', zou hij er niet eens naar hebben gekeken.

Dhr. Janssen antwoordt dat het vier en zes ook zouden voldoen aan het beoogde doel. Het oorspronkelijke 'een aantal' suggereert dat het er in ieder geval meer dan één moeten zijn. Dat is ook goed, zolang het maar niet één of nul wordt.

Dhr. Sari zegt dat 'vijf' er nu zo absoluut staat. Hij doet de suggestie hiervan 'bijvoorbeeld vijf' te maken.

Dhr. Janssen vindt dit prima, als er maar geen misbruik van wordt gemaakt dat men kan stellen dat één keer ook genoeg is.

Dhr. Sari werd getriggerd door het woord 'bijvoorbeeld'.

Dhr. Janssen geeft toe dat in de toelichting 'bijvoorbeeld' erbij staat en in de tekst alleen 'vijf'.

De voorzitter merkt op dat in een wetstekst moeilijk een zinsnede met 'bijvoorbeeld' kan worden opgenomen.

Dhr. Janssen vreest ook dat anders van VEMW, die altijd heel getriggerd is op nauwkeurig formuleren, het commentaar komt dat 'bijvoorbeeld' ongedefinieerd is en dus weg moet. Het commentaar op 'een aantal' ook was dat het een te ruime formulering was en dat daarom moest worden gespecificeerd of geschrapt. Dan lijkt vijf redelijk te zijn.

Dhr. Sari brengt als laatste punt het systeemdiententarium ter sprake. Daarin wordt de garantstelling verwerkt. Is dat wel een taak van TenneT, terwijl het niet gaat om een systeemtaak?

Dhr. Janssen legt uit dat dit samenhangt met de regeling voor omvallend meetbedrijf. Er bestaat de noodleverancierregeling voor omgevallen leverancier. Dat is allemaal perfect geregeld. De kosten die TenneT daarvoor maakt, brengt zij in een bepaalde verhouding in rekening bij alle vergunninghoudende leveranciers. Als in dit geval dezelfde route wordt gevolgd brengt TenneT de kosten in rekening bij alle erkende meetverantwoordelijken. Op die manier worden de kosten van de garantieregeling neergelegd bij de partijen die daarbij belang hebben. Is dit logisch? TenneT heeft geen formeel contract met de partijen, er zouden dus formele contracten onder moeten worden gehangen, waardoor het allemaal heel ingewikkeld wordt. De bepalingen inzake de erkende meetverantwoordelijken volgen niet direct uit de Elektriciteitswet, maar zijn in lagere regelingen vastgelegd. Voor de kleinverbruikersmarkt staat de erkende meetverantwoordelijke zelfs nog ter discussie. Het hele systeem gaat anders worden. Tegen de tijd dat de voorgestelde regeling van kracht is, is al bekend hoe de nieuwe wereld eruit ziet. De regeling heeft dus een zeer beperkte houdbaarheid. Bovendien gaat het om situaties die misschien één keer in de tien jaar voorkomen – de enige twee voorbeelden uit het verleden hebben zich in het commerciële vlak opgelost, voordat TenneT moest ingrijpen – en als het zich voordoet zal het waarschijnlijk om een heel klein meetbedrijf gaan, en dus om heel kleine bedragen.

Dhr. Sari begrijpt dat het een praktische oplossing is voor een minimaal probleem. De vraag is of dit zomaar in een systeemdiententarium kan worden geplaatst. Dit is misschien ook meer een intern punt.

Dhr. Janssen meent dat er best een redenering is te bedenken om dit onder de systeemtaken van TenneT te scharen. Balanshandhaving, en daarmee programmaverantwoordelijkheid, is een belangrijke systeemtaak van TenneT. De situatie van een omvallend meetbedrijf geldt alleen voor aansluitingen met een directe programmaverantwoordelijkheid, waarvan dagelijks kwartierwaardes

bekend moeten zijn. Als een meetbedrijf omvalt, is het voor de klant helemaal niet erg als het een maand duurt voordat er een nieuw meetbedrijf is, maar voor TenneT als verantwoordelijke voor de systeembalans, is het van belang dat er gelijk de volgende dag weer data komen. Het is daarom voor TenneT van belang dat er een omvalregeling is. Als deze in werking treedt, moet TenneT die regeling dus ook uitvoeren en mag zij de eventuele kosten op een relevante plek alloceren. Dhr. Sari concludeert dat het uiteindelijk te herleiden is.

De voorzitter gaat over tot de afronding van de hoorzitting. Zienswijzen kunnen worden ingediend tot en met 25 januari 2007. Hij dankt de aanwezigen voor hun komst en inbreng in de discussie. Hij sluit de hoorzitting.
